

ROKOKO

Karel Švuger

DVK/ 3. ročník

Září 2012

Obrazová dokumentace,
období bezstarostné elegance,
nebo úpadek

VY_32_INOVACE_DVK23/16

Rokokový sloh

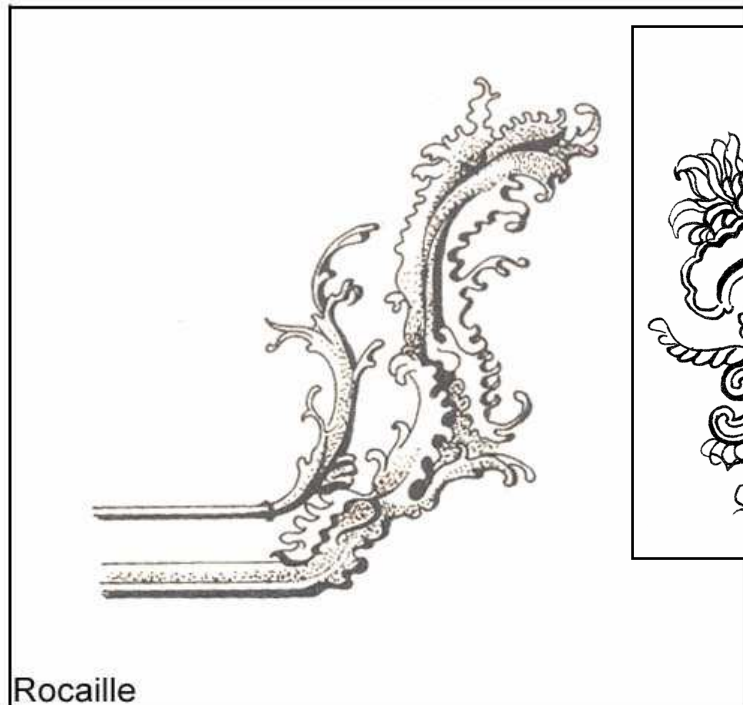
Barokní sloh vyústil v druhé třetině 18. století v *rokoko*

Rokoko nastoupilo po velkém vypětí vrcholného baroka v různých zemích v různé době

vyznačuje se dekorativností, hravostí, zdobením měřítkem, jemnou kultivovaností, eroticky podbarvenou, nebo bezobsažnou zdobností.

Název

odvozen od francouzského slova *rocaille* (= kamení), ornament ve tvaru C nebo S

Rokoko se uplatnilo především v dekorativním a užitém umění, v uměleckých řemeslech, kde jeho projevem byla drobná porcelánová plastika, ale také v sochařství, v malířství i v architektuře.

Architektura

Ve *Francii* jako první architekti

Robert de Cotte (1656-1735),

Jacques-Jules Gabriel

a jeho syn ***Jacques-Ange Gabriel (1698-1782),***

VERSAILLES

Náměstí Svornosti

přechod mezi Mansartovým stylem a novoklasicismem, který nastupoval po polovině 18. století

(Vojenská škola, 1751-1755, a náměstí Svornosti v Paříži, 1754; Malý Trianon ve Versailles, 1762-1764).

Jedno z nejkrásnějších rokokových městských center se vytvořilo v **Naney**

(náměstí s fontánami, sochami bohů a zvířat, s mřížemi od J. Lamoura).

Místo francouzské barokní zahrady se začala stále více uplatňovat „přírodní“ anglická zahrada s okrasnými stavbičkami, z nichž se zvláštní oblibě těšila „chýše“.

Ke zdomácnění rokoka v *Německu* přispěl francouzský architekt ***Jean-François Cuvilliés (1695-1768)***,

divadlo v Mnichově (1750-1753)

Georg Wenzelslaus von Knobelsdorff (1699-1753).

Rokokové stavby v Postupimi (městský kostel a zámek Sanssouci, 1745-1747)

sochaři období Ludvíka XV.

Lambert-Sigisbert Adam (1700-1759)

Michel-Ange Slódtz (1705-1764)

studovali v Římě Berniniho

dokázali sladit italské podněty s rokokovým stylem, a to zejména při sochařské výzdobě interiéru.

Hôtel de Soubise v Paříži

názorným příkladem dokonalého spojení všech složek výzdoby, sochařství, malby a uměleckého řemesla v jednotný umělecký dojem.

Dvorní sochař Ludvíka XV.

Jean-Baptiste Lemoyne (1704-1778)

vynikl jako portrétista

(jezdecká socha Ludvíka XV ve Vojenské škole v Paříži).

Francouzské sochařství ovlivnilo sochařskou tvorbu v Anglii a v Německu.

Antoine Watteau

1684 (Valenciennes-FRA) - 1721(Nogent-sur-Marne-FRA)

Francouzský malíř, syn pokrývače. 1698-1702 se učil u nevýznamného malíře ve Valenciennes,

1717 žádal o přijetí do akademie obrazem Odjezd na Cytheru

Peintre de Fêtes galantes - tak byl zapsán i na akademii.

V mládí poznal vlámskou a holandskou malbu 17. st.; Rubensův kolorit a malířský rukopis však spojil se světelnou malbou N. Poussina, přičemž rytmizaci světla pomocí reflexů zachycených na jemně zřasené draperii přejal od Veronesa.

Les Charmes de la vie (Radost ze života)

Umístěno v [The Wallace Collection](https://www.wallacecollection.org/) Londýn, Anglie.

Perspektiva

Umístěno v [The Museum of Fine Arts](#) Boston, USA.

Pierrot

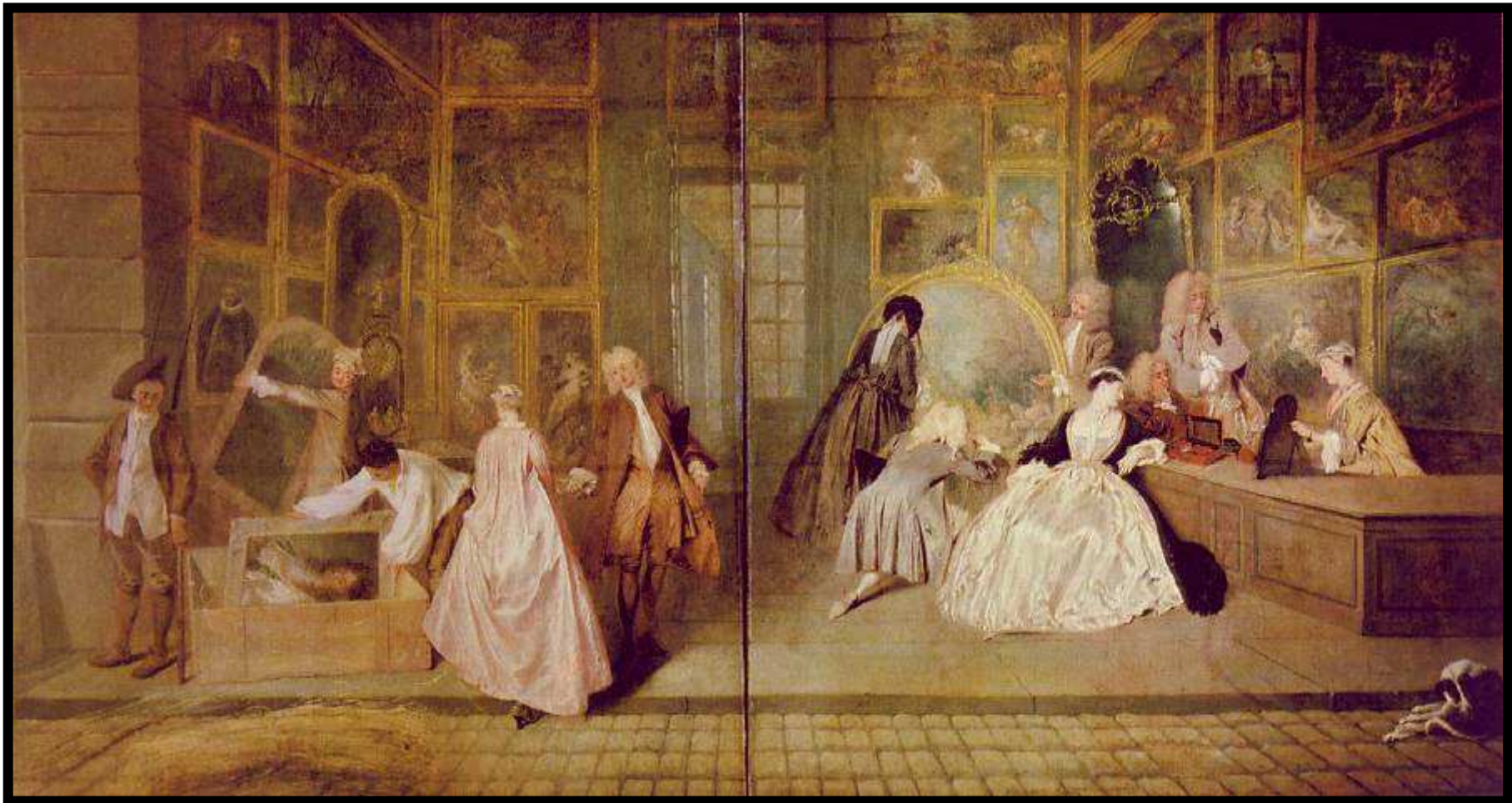
Umístěno v [Musée National du Louvre](#)
Paříž, Francie.

Plaisirs d'amour (Slavnost lásky)

Vytvořeno 1716-9.

Umístěno v Gemäldegalerie Berlín, Německo.

Vývěsní štít Gersaintova obchodu
Vytvořeno 1720.
Umístěno v Gemäldegalerie Berlín, Německo.

Jean-Baptiste Siméon Chardin **1699 (Paříž-FRA) - 1779 (tamtéž)**

Francouzský malíř, syn truhlářského mistra

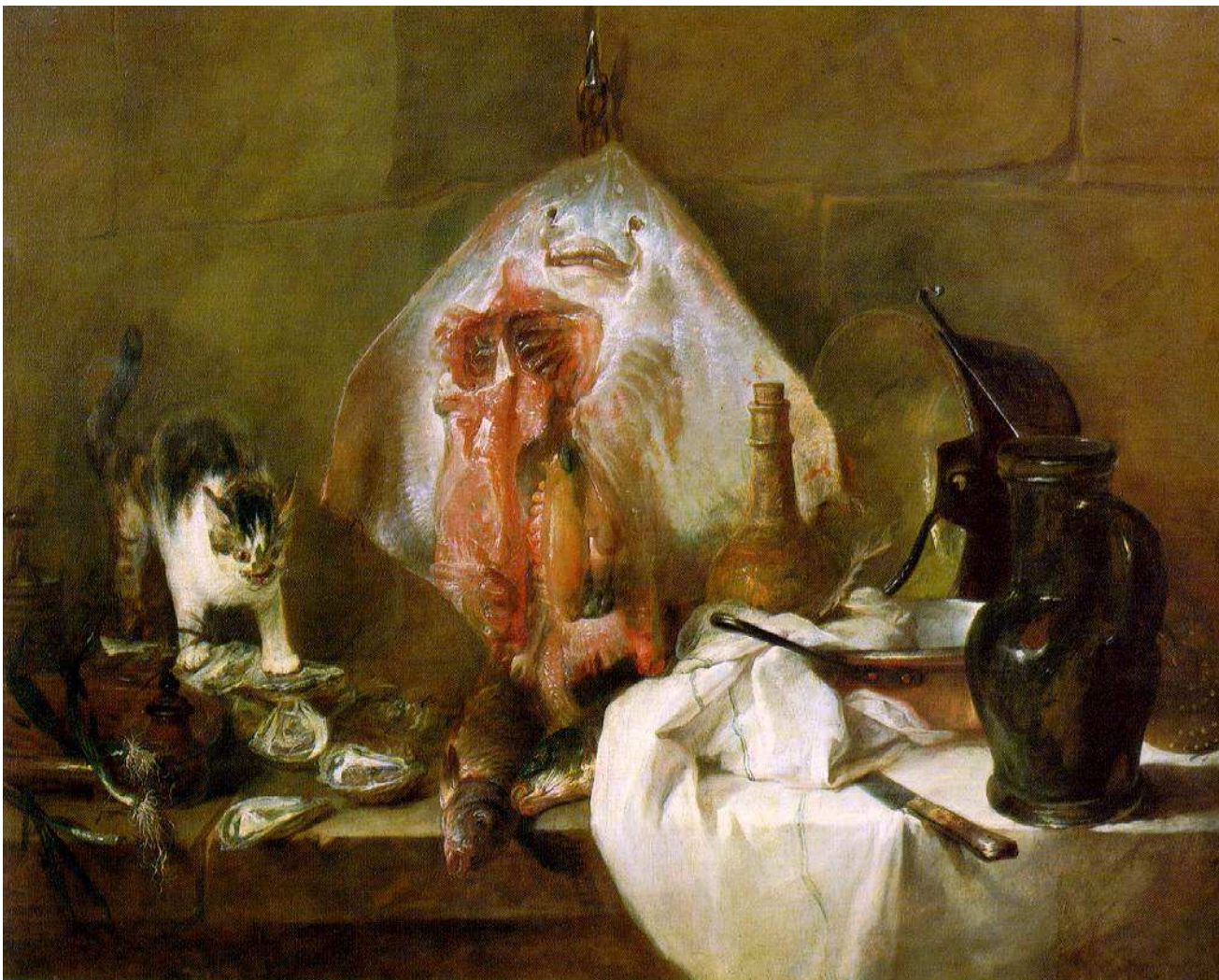
navštěvoval konzervativní Akademii sv. Lukáše v Paříži

Chardin vedl jednoduchý život měšťanského malíře, který se staral o rodinu a nikdy neopustil Paříž; protože neprodával draho a neprodukoval mnoho obrazů - maloval pomalu a důkladně - musel se uskromňovat. Měl také málo žáků.

Chardin patří k nejpřednějším malířům 18. století a k největším malířům zátiší vůbec.

Chardin ovládal znamenitě materiál a techniku malby a postupně zdokonaloval i kompozici, duchaplné jednoduchou, ale přesvědčivou. Především se však věnoval problémům světla a barvy. Spjoval schopnost téměř hmatatelně znázornit předměty s jedinečným smyslem pro harmonii barevných tónů; pracoval jemnou pastou a děleným rukopisem,

Rejnok

Vytvořeno 1728.

Umístěno v [Musée National du Louvre](https://www.musee-louvre.fr/) Paříž, Francie.

William Hogarth
1697 (Londýn-ANG) - 1764 (tamtéž)
Anglie

Anglický malíř a grafik, syn učitele

Hogarth byl vynikajícím portrétistou, ale těžiště jeho nejvlastnějšího zájmu spočívalo v společenském mravoličném žánru

Prostopášník
Vytvořeno 1735.

Autoportét se psem
Vytvořeno 1745.

Antonio Canal (Canaletto) **1697 (Benátky-ITA) - 1768 (tamtéž)**

Italský malíř a grafik, žák svého otce Bernarda Canala, divadelního malíře v Benátkách

začal malovat pohledy podle skutečnost

pohledy na Benátky si oblíbili zvláště Angličané;

pro anglického konsula Johna Smitha namaloval cyklus 36 vedut, pro vévodu z Bedfordu cyklus 24 vedut.

1742 odjel se svým synovcem B. Bellottem, podruhé do Říma, kde začal komponovat ideální krajiny, skládané z detailů převzatých ze skutečnosti

V pozdních vedutách usiloval o dokumentární přesnost.

Canaletto byl typickým představitelem benátského ilusionismu 18. století

Přístav u
sv. Marka z
ostrova
Giudecca
Vytvořeno
1725-30.
Umístěno v
National
Museum of
Wales
Caerdydd,
Anglie.

Přijetí císařského vyslance
Vytvořeno 1730

Waltonský most
Vytvořeno 1754.
Umístěno v Dulwich Gallery Londýn, Anglie.

Francisco Goya **1746 (Fuendetodos-ŠPA) - 1828 (Bordeaux-FRA)**

Španělský malíř, syn pozlacovače José Goy, žák J. Luzána v Zaragoze pobýval v Římě a navštívil pravděpodobně i Parmu a Benátky

Goyovo dílo spojuje staré a moderní malířství, Rembrandta a Tiepola s impresionismem a expresionismem,

Proti chladnému klasicismu Davidovu představuje Goya, jehož některé obrazy patří do fantaskního umění, ideový a umělecký protipól.

Oběť Vestě
Vytvořeno 1771.

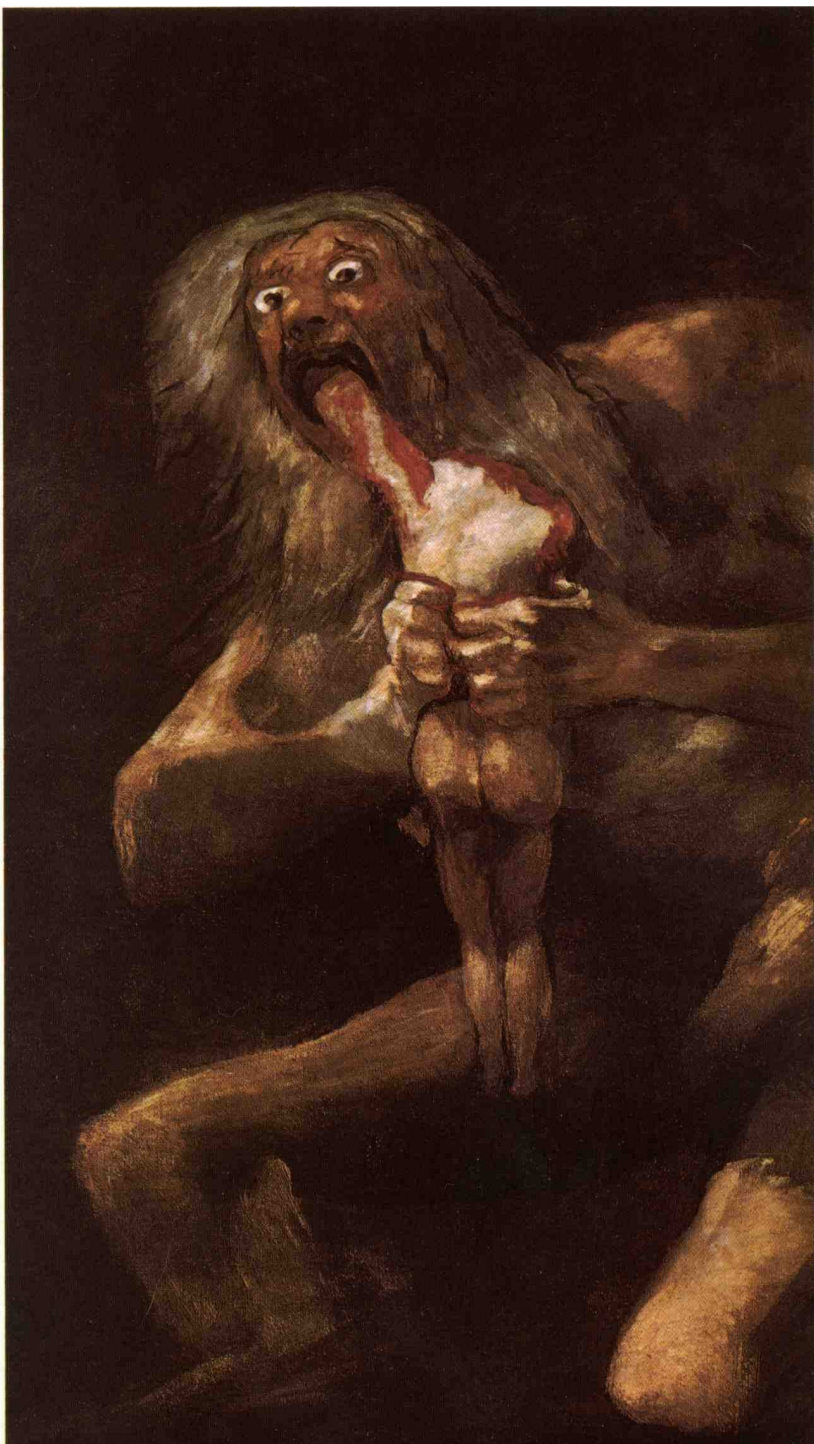
Doña Francisca Sabasa
Garcia

Vytvořeno 1777.

Umístěno v [The National
Gallery of Art](https://www.nga.gov/) Washington
D.C., USA.

Sv. František Borgiaš u lože umírajícího
Vytvořeno 1788.
Umístěno v katedrála Valencie, Itálie.

Saturnus

Vytvořeno 1821-2.

Umístěno v [Museo del Prado](#)
Madrid, Španělsko.

*Jedna ze 14 "černých maleb",
kterými byly pokryty stěny v
Goyově domě. Tyto děsivé
evokace d'ábelských výjevů
čarodějnických praktik a
biblických či mytologických
epizod jsou příznačné pro
fantaskní inspiraci tohoto umělce.*

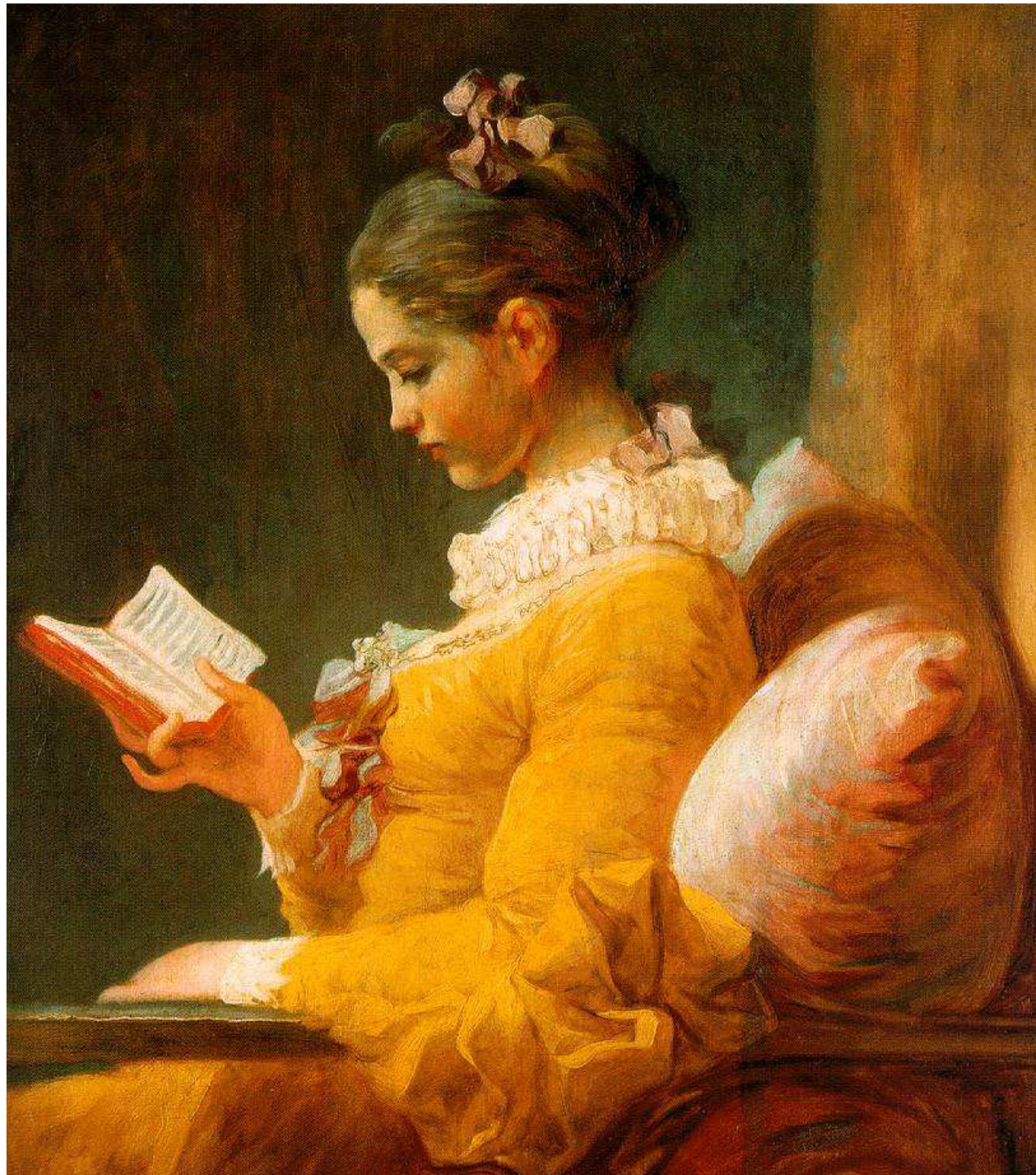

ZDROJE:

BAUER, Alois. *Dějiny výtvarného umění*. 1. vyd. Olomouc: Rubico, 1998, 287 p. ISBN 80-858-3925-3.

CHÂTELET, Albert a Bernard Philippe GROSLIER. *Světové dějiny umění: malířství, sochařství, architektura, užité umění*. České vyd. 2., upr.,. Praha: Ottovo nakladatelství v divizi Cesty, 2004, 784 s. ISBN 80-718-1936-0.

MRÁZ, Bohumír a Odborná spolupráce Marie ČERNÁ. *Dějiny výtvarné kultury*. 4. vyd., V Idea servis 3. vyd. Praha: Idea servis, 2002, 287 p. ISBN 80-859-7039-2.

Internetové zdroje:

<http://cs.wikipedia.org>

<http://www.artmuseum.cz>

<http://historika.fabulator.cz>

<http://www.umeni.euweb.cz>

<http://www.dejinyumeni.czweb.org>